اَلتَّمرينُ الثّاني:

أ. عَيِّنِ اسْمَ الْفاعِلِ وَ اسْمَ الْمُبالَغَةِ وَ اسْمَ التَّفضيلِ فِي الْحَديثَيْنِ التّاليَيْنِ.

۱ـ إنَّ الزَّرعَ يَنْبُتُ في السَّهْلِ وَ لا يَنْبُتُ في الصَّفا فَكَذٰلِكَ الْحِكمَةُ تَعْمُرُ في قَلبِ الْمُتَواضِعِ وَ لا تَعْمُرُ في قَلبِ الْمُتَكَبِّرِ الْجَبّارِ، لِأَنَّ اللهَ جَعَلَ التَّواضُعَ آلَةَ الْعَقلِ وَ جَعَلَ التَّكَبُّرَ مِنْ آلَةِ الْجَهلِ. (تُحَفُ الْعُقولِ، ص ۳۹۶) اَلإمامُ موسَى الْكاظِمُ عليه‌السلام

کِشت در دشت می‌روید و بر تخته‌سنگ نمی‌روید و همچنین حکمت در دلِ فروتن ماندگار می‌شود و در دلِ خودْبزرگ‌بینِ ستمگر ماندگار نمی‌شود؛ زیرا خدا فروتنی را ابزار خِرد و خودبزرگ‌بینی را از ابزار نادانی قرارداده است.

۲ـ مَنْ نَصَبَ نَفْسَهُ لِلنّاسِ إماماً فَلْيَبدَأْ بِتَعليمِ نَفْسِهِ قَبْلَ تَعليمِ غَيرِهِ وَلْيَكُنْ تَأديبُهُ بِسيرَتِهِ قَبْلَ تَأديبِهِ بِلِسانِهِ؛ وَ مُعَلِّمُ نَفْسِهِ وَ مُؤَدِّبُها أَحَقُّ بِالْإِجلالِ مِنْ مُعَلِّمِ النّاسِ و مُؤَدِّبِهِم. مِنهاجُ الْبَراعَةِ في شَرْحِ نَهْجِ الْبَلاغَةِ (خویی) ج۲۱، ص ۱۰۷

هرکس خودش را برای مردم پیشوا قرار دهد، باید پیش از آموزش دیگری آموزش خودش را آغاز کند و باید ادب‌آموزی‌اش پیش از زبانش با کردارش باشد؛ و آموزگار و ادب‌آموزندهٔ خویشتن از آموزگار و ادب‌آموزندهٔ مردمان در گرامی‌داشت شایسته‌تر است.

ب. أُكْتُبِ الْمَحَلَّ الْإعرابِيَّ لِما تَحْتَهُ خَطٌّ.